

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił E. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Łodzi, wnosząc o jej zmianę poprzez ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego poprzez przyjęcie za okres pracy na budowie eksportowej od 1 czerwca 1978 r. do 31 lipca 1979 r. wynagrodzeń faktycznie otrzymywanych w miejsce wynagrodzeń zastępczych przyjętych do wyliczenia kapitału początkowego.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił co następuje:

Odwołujący – **E. K.** urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

Decyzją z dnia 22 marca 2011r. przyznano wnioskodawcy prawo do emerytury zaliczając okres pracy na budowie eksportowej od 1 czerwca 1978 r. do 31 grudnia 1978r. oraz od 1 stycznia 1979r. do 31 lipca 1979 r. przyjmując wynagrodzenia za ten okres na podstawie zarobków zastępczych pracownika zatrudnionego w kraju na podstawie druku Rp-7 wystawionego przez Zakłady (...) (decyzja k.119-120 akt rentowych).

Podobnie okres zatrudnienia na tej budowie eksportowej zaliczono wnioskodawcy przy wyliczeniu mu kapitału początkowego (decyzja z dnia 7 stycznia 2005r. k.34/35 akt kapitałowych).

W dniu 21 marca 2017r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie świadczenia emerytalnego oraz ponownego ustalenia kapitału początkowego poprzez doliczenie miesiąca grudnia 2010r. do stażu, doliczenie okresu od 1 sierpnia 1993r. do 31 stycznia 1994r. w Zakładzie (...) w związku z ugodą zawartą z Zakładem Pracy oraz o przyjęcie do ustalenia wysokości świadczenia za okres pracy na budowie eksportowej od 1 czerwca 1978 r. do 31 lipca 1979 r. wynagrodzeń faktycznie otrzymywanych w miejsce wynagrodzeń zastępczych przyjętych do wyliczenia kapitału początkowego i emerytury. Na rozprawie przed Sadem ograniczył swoje roszczenia o żądanie przeliczenia faktycznie otrzymywanego na budowie eksportowej wynagrodzenia zamiast wynagrodzenia zastępczego przyjętego na podstawie Rp-7 pracownika zatrudnionego w kraju.

Zaskarżoną decyzją odmówiono ponownego ustalenia wysokości emerytury wskazując, że nie wystąpiły żadne przesłanki do ponownego ustalenia wysokości świadczenia wskazując jedynie dodatkowo, że do ustalenia podstawy wymiaru za okres pracy na budowie eksportowej można przyjąć jedynie zarobki zastępcze pracownika zatrudnionego w kraju (decyzja k.229 akt ZUS).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych odwołanie **E. K.** od decyzji z dnia 19 kwietnia 2017 roku jest nieuzasadnione i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie zaś z treścią art. 114 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone

nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Ponowne ustalanie prawa do emerytur i rent nie jest wznowieniem postępowania sądowego (według k.p.c.), nie posiada też charakteru wznowienia postępowania przewidzianego w art. 145 § 1 k.p.a., a wniesienie wniosku nie jest ograniczone czasowo, instytucja ta dotyczy postępowania przed organem rentowym (uzasadnienie uchwały SN z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997, nr 7, poz. 117).

W ocenie Sądu O. przesłankami ponownej oceny uprawnień ubezpieczeniowych są „nowe dowody” i „ujawnione okoliczności” istniejące przed podjęciem decyzji organu rentowego i mające wpływ na ustalenie prawa do emerytur i rent. Przyjmuje się, jeżeli chodzi o przesłankę „ujawnione okoliczności” to nie muszą to być wyłącznie okoliczności, na które strony realizacyjnego stosunku prawnego ubezpieczeń społecznych nie mogły się powołać w poprzednim postępowaniu (wtedy ich nie znały), lecz także takie okoliczności, które powinny być znane przy dołożeniu należytej staranności, jednakże na skutek błędu, zaniedbania, przeoczenia czy nieznajomości przepisów nie zostały uwzględnione w poprzednim postępowaniu (wyroki SN: z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 228/03, OSNPUSiSP 2004, nr 19, poz. 341; z dnia 27 kwietnia 2004 r., II UK 298/03, LEX nr 970137 i z dnia 11 marca 2004 r., II UK 289/03, LEX nr 985606). Ujawnione okoliczności mogą zatem wynikać zarówno ze zgłoszenia nowych (nieznanych) dowodów, jak i stanowić podstawę do ponownego ustalenia prawa do emerytury/renty - choćby były znane, ale istniały przed podjęciem rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z dnia 8 października 2010 r., I UK 113/10, LEX nr 694229).

W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodzą żadne podstawy do zastosowania art. 114 ust. 1 cyt. ustawy, gdyż ubezpieczony we wniosku z dnia 21 marca 2017 r. nie powołuje ani nowych dowodów, ani nowych okoliczności, które nieznanne byłyby organowi rentowemu i których organ rentowy nie wziąłby pod uwagę dotychczas przy ustalaniu ubezpieczonemu wysokości emerytury.

Możliwość ponownego ustalenia emerytury wprowadziła co prawda ustawa z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2015r. poz. 552) jednakże ustawa ta wskazuje konkretne przypadki w jakich może zachodzić ponowne ustalenie świadczenia takie jak stosowanie tablic życia, ponowne ustalenie okresów sprawowania opieki nad dziećmi czy też sposobu zaliczania studiów wyższych. Wskazana ustawa w żadnym wypadku nie ma zastosowania od wnioskodawcy w niniejszej sprawie.

E. K. wskazywał, że organ rentowy nie wziął pod uwagę faktycznego jego wynagrodzenia za okres pracy na budowie eksportowej w od 1 czerwca 1978 r. do 31 lipca 1979 r..

Zgodnie z przepisem § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t. j. Dz. U. z 1989 Nr 11 poz. 63 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty za okresy zatrudnienia za granicą przed 01.01.1991 r. przyjmuje się kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Pozwany organ rentowy prawidłowo zastosował wskazany przepis i nie ma żadnej możliwości prawnej przyjęcia za ten okres faktycznych zarobków wnioskodawcy uzyskiwanych w spornym okresie.

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 4 grudnia 2012r. w sprawie III AUa 522/12 wskazując, że składki odprowadzone z tytułu zatrudnienia wnioskodawcy w okresie przed dniem 1 stycznia 1991 roku, na rzecz niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej nie mogą stanowić podstawy wymiaru emerytury przyznanej i wypłacanej na podstawie przepisów prawa polskiego. Obowiązujące - § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) - przepisy przewidują możliwość ustalenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń pracowników zastępczych, to jest zatrudnionych w kraju na takim samym lub podobnym stanowisku. Powyższe nie jest przejawem dyskryminacji, czy też naruszeniem zasady równości wobec prawa. Wynagrodzeń pobranych podczas

działalności zarobkowej na terytorium innego państwa nie uwzględnia się dla celów ustalenia wysokości świadczeń, jeżeli nie została potrącona od nich składka na ubezpieczenie społeczne do systemu krajowego.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny i prawny Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem.